

## Žmogus be savybių



Skaitau mažom dozėm. Skaitau ir šypsausi. Nežinau net su kuo palygint. Intelektualus, ironiškas. Net, sakyčiau, komedija. Nerekomenduoju.

[...]

Baigiau „Žmogų be savybių“. Tik pirmą dalį. Kai atsitokėsiu šiek tiek, ieškosiu antros. Tai filosofinė satyra apie žmogų ir visuomenę. Tiesiog isimylėjau Ulrichą, žmogų be savybių. Jis nieko nekuria, nieko neteigia, niekuo netiki, viską kritikuoja, elgiasi prieštarinčiai ir įžūliai. Jis gyvena "aktyviajam pasyvizme". Šalia jo - žmonės, apdovanoti pačiomis geriausiomis savybėmis - didūs, veikiantys, kuriantys, ieškantys... didžiosios idėjos, tik niekas nežino kas tai yra ir ką su ja daryti, bet svarbu juk kažką daryti. Musilis negailestingas vidutinybei, išjuokia sentimentalumą, perdėtą jausmingumą, savęs demonstravimą, diletantiškumą, tik ne mąstančio žmogaus tragizmą, jo akistatą su savimi ir pasauliu, tokiu, koks jis buvo pirmo pasaulinio karo išvakarėse. (Aišku, po to buvo dar blogiau, du pasauliniai karai, bet juk mūsų herojai to nežino.) Fone - Nyčės filosofija su jo nihilizmu ir žlugusių Vakarų idėja, nacionalsocializmas. Jau savaimė nelengva, o dar asmeninė kova. Nepakartojami moterų paveikslai. Knyga skaityti

sunku, viską suprast irgi. Turėtum būt filosofu ir plačios erudicijos žmogum, kad eitūsi kaip per sviestą. Bet skaitymo malonumas garantuotas, jeigu pasiryšite šiam romanui.

/Alexia, 2011 sausis, vasaris/